

Casa Orsola: otra falsa salida al problema de la vivienda [ESP/CAT]

El desenlace del conflicto de la Casa Orsola es una demostración clara de cómo las luchas económicas y parciales que no se elevan políticamente y que son cooptadas por el oportunismo, acaban resolviéndose en favor de la burguesía y su Estado. La cuestión de la vivienda lleva años siendo una de las principales preocupaciones de la clase obrera en Catalunya y en el conjunto del Estado español. A lo largo de los años, esta lucha ha crecido y se ha visibilizado enormemente, pero, como veremos en este caso, sigue sin poder superar los límites impuestos por el sistema capitalista.

En el año 2009 se documentaron 47.000 desahucios en todo el Estado. Ese año se registraron más de 6.000 desahucios en Catalunya, la gran mayoría de ellos en la provincia de Barcelona según un informe del Observatori DESC. Ese mismo año se funda la PAH (Plataforma de Afectados por la Hipoteca). Tras dieciséis años de lucha de la Plataforma que ha llegado a parar más de 1.000 desahucios con acciones directas y probablemente más de 3.000 si incluimos mediación y asesoramiento, ocho años de alcaldía de Ada Colau en Barcelona, cuatro años de Manuela Carmena en Madrid, casi diez años desde la creación del Sindicat de Llogaters y dos Congressos de l'Habitatge, el problema sigue siendo una herida abierta que no encuentra cura, registrando un total de 26.659 desahucios en el Estado español en 2023, liderando en ranking Catalunya con 7.148. Sin cifras oficiales aún, parece que en 2024 ha subido un 7,8%.

El caso de la Casa Orsola es un ejemplo claro de cómo el Estado no está al servicio de la mayoría del pueblo, sino de

los intereses burgueses. El burgués Albert Ollé, presidente del grupo Emergia que factura más de cien millones de euros al año, compró el inmueble en 2021 por 6'5 millones con la intención de convertirlo en alquiler de temporada y cuadruplicar los precios. Tras tres años intentando echar a los vecinos y a las vecinas de sus casas, el conflicto escaló hasta el punto en que cientos de personas se congregaron para apoyar a Josep, el primer inquilino que iba a ser expulsado de su hogar. El desahucio se suspendió. La noticia se hizo viral en redes obteniendo difusión y apoyo de forma masiva incluso por parte de personajes públicos que casi nunca muestran apoyo por causas sociales y que incluso, algunos de ellos, invierten en vivienda para especular con ella. Finalmente, la alcaldía del PSC de Jaume Collboni junto al Síndic de Greuges de Barcelona pactó comprar la Casa Orsola por 9,2 millones premiando la especulación con una rentabilidad del 40% para el burgués Albert Ollé enviando el mensaje claro de que, si una confrontación popular escala o gana visibilidad, el Estado y sus instituciones estarán ahí para salvar los beneficios burgueses.

El Sindicat de Llogateres i Llogaters considera una vergüenza esta vía de resolución por parte del Ayuntamiento y el Síndic de Greuges. Aunque no se admita abiertamente, la compra es leída como una derrota, como no podía ser de otra manera. Tampoco cabe olvidar ni pasar por alto que la segunda entidad a la que pertenecen los inmuebles que iban a ser desahuciados es el Estado, por lo tanto, no sería ninguna locura pensar que cuando Casa Orsola deje de estar en boca de todos se intente desahuciar igualmente a los vecinos y las vecinas aún siendo propiedad del Ayuntamiento, para luego mal venderla o convertirla en un edificio sin usar.

La vivienda es un conflicto muy visible al tratarse de un derecho tan básico y fundamental flagrantemente vulnerado. Es fácil que la clase obrera pueda empatizar y entenderlo.

Además, algunas organizaciones, aprovechan para alejar el conflicto del centro de trabajo, lugar en el que el enfrentamiento con el burgués se da de forma explícita y frontal y de esta forma la lucha no sale del barrio, donde la vivienda es el problema más visible. Cabe recordar que la dificultad o imposibilidad de pagar un alquiler o una hipoteca va estrechamente ligado a la caída en picado del salario real en los últimos años y a la pérdida de puestos de trabajo. Y es que no se puede separar un conflicto económico de otro, o divorciarlos del resto de problemas sociales, políticos o ideológicos. Por eso es urgente aglutinar todas las luchas. Mientras la burguesía solo ofrece miseria y fascismo, su pata oportunista únicamente retiene y coopta conflictos sociales como el de la vivienda aislándolos utilizándolo de muleta para sacar rédito sin presentar ninguna propuesta real que solvante el problema.

Por eso, desde el Partit Comunista Obrer de Catalunya (P.C.O.C.) abogamos por la participación en las diferentes plataformas que luchan por el derecho a una vivienda digna, pero para elevarlas políticamente, para que se conviertan junto a otras organizaciones populares en el germen del poder obrero y reforzando la idea de que la única forma de garantizar ese derecho para la clase obrera es poniendo la riqueza y los medios de producción en manos del proletariado. Para evitar que las viviendas sirvan como mercancía a especuladores y burgueses, no hay otra salida más que la expropiación de los grandes tenedores de sus viviendas para su socialización y puesta al servicio de los proletarios. Está claro que eso no se puede conseguir en el actual sistema de producción capitalista. Para ello también es necesario que los trabajadores y trabajadoras de Catalunya se organicen y ensanchen las filas del Partido en su lucha por el socialismo y para dejar atrás la sinrazón y la barbarie capitalista que despoja a los obreros de sus derechos más básicos y que, además, en la desesperación de estos, les muestra falsas

salidas para seguir chupándoles la sangre.

¡Por el derecho a una vivienda digna!

¡Por la unidad de todas las luchas!

¡Socialismo o barbarie!

Comitè Nacional del Partit Comunista Obrer de Catalunya
(P.C.O.C.)

Barcelona, 17 de febrero de 2025

**Casa Orsola: una altra sortida falsa al problema de
l'habitatge**

El desenllaç del conflicte de la Casa Orsola és una demostració clara de com les lluites econòmiques i parcials que no s'elevan políticament i que són cooptades per l'oportunisme, acaben resolent-se a favor de la burgesia i el seu Estat. La qüestió de l'habitatge porta anys sent una de les principals preocupacions de la classe treballadora a Catalunya i a tot l'Estat espanyol. Al llarg dels anys, aquesta lluita ha crescut i s'ha visibilitzat enormement, però, com veurem en aquest cas, continua sense poder superar els límits imposats pel sistema capitalista.

L'any 2009 es van documentar 47.000 desnonaments a tot l'Estat. Aquell any es van registrar més de 6.000 desnonaments a Catalunya, la gran majoria d'ells a la província de Barcelona segons un informe de l'Observatori DESC. Aquell

mateix any es funda la PAH (Plataforma d'Afectats per la Hipoteca). Després de setze anys de lluita de la Plataforma que ha aconseguit aturar més de 1.000 desnonaments amb accions directes i probablement més de 3.000 si incloem mediació i assessorament, vuit anys d'alcaldia d'Ada Colau a Barcelona, quatre anys de Manuela Carmena a Madrid, gairebé deu anys des de la creació del Sindicat de Llogaters i dos Congressos de l'Habitatge, el problema continua sent una ferida oberta que no troba cura, registrant un total de 26.659 desnonaments a l'Estat espanyol l'any 2023, amb Catalunya al capdavant del rànquing amb 7.148. Sense xifres oficials encara, sembla que el 2024 ha augmentat un 7,8%.

El cas de la Casa Orsola és un exemple clar de com l'Estat no està al servei de la majoria del poble, sinó dels interessos burgesos. El burgès Albert Ollé, president del grup Emergia que factura més de cent milions d'euros a l'any, va comprar l'immoble el 2021 per 6,5 milions amb la intenció de convertir-lo en lloguer de temporada i quadruplicar els preus. Després de tres anys intentant expulsar els veïns i les veïnes de les seves cases, el conflicte va escalar fins al punt que centenars de persones es van concentrar per donar suport a en Josep, el primer llogater que anava a ser expulsat de la seva llar. El desnonament es va suspendre. La notícia es va fer viral a les xarxes, obtenint difusió i suport de forma massiva, fins i tot per part de personatges públics que gairebé mai mostren suport per causes socials i que fins i tot, alguns d'ells, inverteixen en habitatge per especular-hi. Finalment, l'alcaldia del PSC de Jaume Collboni juntament amb el Síndic de Greuges va pactar comprar la Casa Orsola per 9,2 milions, premiant l'especulació amb una rendibilitat del 40% per al burgès Albert Ollé, enviant el missatge clar que, si una confrontació popular escala o guanya visibilitat, l'Estat i les seves institucions estaran allà per salvar els beneficis burgesos.

El Sindicat de Llogateres i Llogaters considera una vergonya aquesta via de resolució per part de l'Ajuntament i el Síndic de Greuges. Tot i que no s'admeti obertament, la compra es llegeix com una derrota, com no podia ser d'altra manera. Tampoc cal oblidar ni passar per alt que la segona entitat a la qual pertanyen els immobles que anaven a ser desnonats és l'Estat, per tant, no seria cap bogeria pensar que quan la Casa Orsola deixi de ser notícia s'intenti desnonar igualment els veïns i les veïnes, tot i ser propietat de l'Ajuntament, per després malvendre-la o convertir-la en un edifici sense ús.

L'habitatge és un conflicte molt visible per tractar-se d'un dret tan bàsic i fonamental flagrantment vulnerat. És fàcil que la classe treballadora pugui empatitzar-hi i entendre-ho. A més, algunes organitzacions aprofiten per allunyar el conflicte del centre de treball, lloc on l'enfrontament amb el burgès es dona de forma explícita i frontal, i d'aquesta manera la lluita no surt del barri, on l'habitatge és el problema més visible. Cal recordar que la dificultat o impossibilitat de pagar un lloguer o una hipoteca està estretament lligada a la caiguda en picat del salari real en els últims anys i a la pèrdua de llocs de treball. I és que no es pot separar un conflicte econòmic d'un altre, ni divorciar-los de la resta de problemes socials, polítics o ideològics. Per això que és urgent aglutinar totes les lluites. Mentre la burgesia només ofereix misèria i feixisme, la seva pota oportunista únicament reté i coopta conflictes socials com el de l'habitatge aïllant-los utilitzant-ho de crossa per a treure rèdit sense presentar cap proposta real que resolgui el problema.

Per això, des del Partit Comunista Obrer de Catalunya (P.C.O.C.) defensem la participació en les diferents plataformes que lluiten pel dret a una vivenda digna, però per a elevar-les políticament, perquè es converteixin juntament

amb altres organitzacions populars en el nucli del poder obrer tot reforçant la idea que l'única forma de garantir aquest dret per a la classe treballadora és posant la riquesa i els mitjans de producció a mans del proletariat. Per evitar que els habitatges serveixin com a mercaderia per a especuladors i burgesos, no hi ha altra sortida que l'expropiació dels grans tenidors de les seves vivendes per a la seva socialització i posada al servei dels proletaris. Està clar que això no es pot aconseguir en l'actual sistema de producció capitalista. Per això també és necessari que els treballadors i treballadores de Catalunya s'organitzin i ampliïn les files del Partit en la seva lluita pel socialisme i per deixar enrere la irracionalitat i la barbàrie capitalista que desposseeix els obrers dels seus drets més bàsics i que, a més, en la desesperació d'aquests, els mostra falses sortides per seguir xuclant-los la sang.

Pel dret a un habitatge digne!
Per la unitat de totes les lluites!
Socialisme o barbàrie!

Comitè Nacional del Partit Comunista Obrer de Catalunya
(P.C.O.C.)

Barcelona, 17 de febrer de 2025